

Последњи догађаји на нашем Косову и Метохији још једном нам су показали шта је сурова суштина савремене спољне политике међународне заједнице која нам је изнова драстично и неувијено демонстрирала сву своју препознатљиву хипокризију, кршење резолуција и договора, огољено лицемерство и спровођење дуплих стандарда. Када представници тзв. међународне заједнице отворено крше Резолуцију Генералне скупштине Уједињених нација, на тај начин шаљу поруку демократској власти у Србији да је то још једна горка пилула која се мора прогутати да би се остало на судбоносној траси европских интеграција. Да ли је то сада та цена коју морамо да платимо да бисмо и даље били третирани као могући кандидати и то без одређеног датума почетка преговарања, што саму кандидатуру доводи у питање, јер кандидатура је тако само утешна награда и подесна маркетиншка тактика за следеће изборе.

Србија је након отвореног иступања команданта КФОРА генерала Билера из мандата Савета безбедности притерана уза зид без икаквог маневарског простора. Постоји једна закономерност у односима великих сила и малих држава, не зна се да ли је теже и неизвесније бити им савезник или отворени непријатељ. Сада се управо Србија, и то не први пут у својој новијој историји, нашла у изузетно тешком вртлогу недоследности и лицемерства „добронамерних представника међународних партнера“ и „савезника“ који у центар своје политичке пажње непрестано стављају одбрану људских права и остваривање мултиетничности. Сада када је на власти у Србији демократска влада која косовско питање настоји да решава као превасходно демократско она бива изложена вероломној и недоследној политици земаља које се најснажније залажу за признање и легализацију тзв. независне државе Косово. Јасно је да на тај начин долази до снажне и дугорочно веома дубоке ерозије и самог демократског система, али и странака које су се залагале и залажу се за наставак преговора, демократски дијалог и мирно решавање косовског проблема.

Демократски оријентисана влада је стално истицала своју решеност да се у пуној и отвореној сарадњи са европским савезницима решавају питања везана за побољшање живота Срба на Косову и то без отварања питања статуса наше јужне покрајине. Резолуцијом Генералне скупштине УН договорено је да се покрену преговори на Косову и Метохији и то без мењања реалне ситуације на терену. А онда смо непосредно након испуњења хашких услова могли видети да се захтев за признавање Косова и Метохије све чешће појављује као један од одлучујућих услова за наставак процеса европских интеграција. То је иначе филм који гледамо већ две деценије на овим просторима, воде се преговори, али предност има само она страна која прећутно мења стање на терену и то потпомогнута управо од оних „савезника“ који нас уверавају у светост људских права, дијалога и мултиетничности. То је процес који смо могли пратити од Словеније, Босне,

Хрватске, али свој крешендо доживљава управо на Косову ових дана. Позивати се на деведесете године у говорима на седници у Народној скупштини је данас потпуно депласирано јер се ситуација променила и нема простора за коришћење апсолутног алибија да је у Србији на власти „балкански касапин“ или „фактор нестабилности“ на Балкану. Та епоха је завршена тако да посланици ЛДП-а звуче јадно и отужно, здушно се залажући за независност Косова, позивајући се при томе на идеолошку флоскулу о Србији која је својом ратном политиком разорила наш регион. То је фарсичан покушај да и у овој ситуацији, када је јасно да присуствујемо срамном колапсу политике међународне заједнице на Косову и Метохији, посланици ове странке настоје да и даље доказују да се у Србији спроводи континуитет милошевићевске националне политике.

Представници власти су говорили о томе да морају да се повуку црвене линије испод којих Србија не може да иде, али заборављају да је њихов државни и политички задатак да их они као носиоци државних функција и овлашћења јасно повуку и да их се доследно придржавају. То не може да учини ни политички најизбалансирана резолуција Народне скупштине, јер је у питању одређивање јасних државних мера и давање конкретне подршке Србима на северу Косова, који су, очигледно, научили лекције из деведесетих година и усредсредили се сада на миран гандијевски отпор. Они су повукли те црвене линије којих треба да се држи наша влада ако жели да и даље буде реалан фактор решавања проблема, а не још један извор нестабилности и непринципијелности. Прихватање апсолутно дефанзивне позиције, као и пристајање на измењену реалност на терену и посебно наглашавање да се Срби увек држе става да се не може живети са другима, о чему је на Народној скупштини говорио Драгољуб Мићуновић, само је још један израз немоћи владајуће коалиције да јасно каже која је то граница понижења и примене дуплих стандарда која је за нас још увек прихватљива.

Срби на северу Косова су применили пасиван отпор и ненасиље у борби за своја људска права, право на слободу кретања и обезбеђивање елементарних услова за живот. То свакако није историјска ситуација која се може поредити са оправданом побуном Срба у Хрватској и њиховом тзв. балван револуцијом, већ је израз нагомиланог искуства у дугој и мукотрпној политичкој борби за људска и национална права на Косову и Метохији. То је у складу и са званичном мирољубивом политиком Србије, која је и поред великих искушења остала и даље верна својим опредељењима да се настави процес преговарања са Приштином. Почетна настојања да се Срби и даље третирају као балкански варвари и стални реметилачки фактор неће више дати очекиване резултате,

јер су у Србији и на северу Косова и Метохије извучене потребне поуке. Сва настојања тзв. либерално демократских- грађанских јуришника да и овог пута Србе означе као оне који спречавају нормално регулисање саобраћаја и оправданих хтења тзв. независне државе Косово да одбрани свој суверенитет остаће само као срамни покушај да се доведе у питање оправдана борба српског народа за његова национална и људска права на Косову.

Не оглашавају се ни увек тако гласни бранитељи људских права, ово за њих очигледно није права прилика, јер се овог пута ради о одбрани људских права српског народа, а то очигледно није на њиховој донаторској агенди. Нема реаговања ни из САНУ, јер она се сада бави само науком, а не политиком, а о положају Срба на Косову и Метохији се не изјашњава јер то није до сада утврђено као њен нови научни пројекат. Сада, када се Срби на Косову, како на његовом северном, тако и на његовом јужном делу боре за њихов голи живот и опстанак, као и много пута до сада, српска влада и председник Републике Србије полажу најтежи историјски испит, није више довољно реторско повлачење црвених линија, неопходна је конкретна акција која ће јасно показати да опстанак нашег народа на Косову и Метохији не може бити предмет политичке трговине и погађања. Владајућа коалиција је добила мандат на изборима да спроводи политику „И Косово и Европска унија“ и од тога сада не може без великих и озбиљних политичких последица да одустане. Демократска Србија је нешто више од низа успостављених крхких демократских институција. Она мора показати да има капацитет да одбрани свој демократски легитимитет, тако што ће партнерима у демократској заједници показати да више не може и не жели да буде заточеник политике вођене деведесетих година и сталног стављања Срба на стуб срама, као искључивог кривца за разбијање федералне Југославије. То време је дефинитивно прошло и што пре се то схвати и у редовима међународне заједнице, то ће и мирољубива политика преговарања демократске српске владе добити на тежини и уверљивости. Ако међународни представници на Косову и Метохији наставе да и даље наступају као портпароли псеудовладе Косова, тим више ће радикализовати ситуацију на терену.

После покоља жетелаца у селу Градско, европски представник Бернар Кушнер је изјавио: „То је оправдана и разумљива реакција Албанаца.“ Жалосно је да се ова Кушнерова формула још увек јавља као ехо у наступу појединих представника међународне заједнице.

Ако снаге КФОР-а крену да силом угуше ненасилан отпор српског народа на Косову и не обезбеде сигурност Срба јужно од реке Ибра, онда су све европске вредности доведене у питање, али су и пробијене црвене линије, а тиме ће и српска влада, а самим тим и цео наш демократски политички систем бити озбиљно угрожени и урушени, а идеје европских интеграција, демократије, људских права, слободног тржишта,

Српска интифада и наше црвене линије

Пише: Маринко М. Вучинић
понедељак, 01 август 2011 16:50

мултикултурализма и дијалога биће на највећим искушењима. Биће то идеална прилика за најтежа политичка мешетарења, раст екстремног национализма, антиевропејства, наступ нових варвара – о којима су писали наши песници Ј. Христић и М. Магарашевић. А знамо из горког историјског искуства да варвари нису решење.

Ради се о изузетно тешком историјском искушењу пред којим се налази наше друштво у покушају да се питање Косова и Метохије, након дугих политичких борби, реши као изворно демократско питање. Дани пред нама ће показати у којој се мери демократским средствима и ненасилним отпором може зауздати покушај да се питање Косова решава силом, применом дуплих стандарда, али и кршењем договора постигнутих у највишим међународним институцијама.